

teen zou begrijpen omdat het waar was, iets dat iedereen meteen herkennen zou als de simpele waarheid... maar ik heb het niet gevonden. Wat ik gevonden heb zijn enkel die bomen, die zware logge zinnen vol verwickelingen en complexiteiten... en daar kreeg ik genoeg van en toen heb ik het zwijgen gezocht.

yIk
ben bang
bedroefd
verdrietig
er was een man
heel boos
heeft mij betoverd
in een zwaan veranderd
maar wacht
als er een man is
die van mij houdt
en me trouw zweert
dan kan de betovering
verbroken worden...

xMaar nee ! Ook die stilte waartoe ik verviel heeft me natuurlijk geen rust en geen tevredenheid gegeven, want al zei ik zelf niets meer, dan nog gingen de anderen gewoon door - en te moeten luisteren naar wat er door hen gezegd werd vond ik nog erger dan zelf te spreken...

De onwaarheden die je uit vreemde monden aan moet horen...

Wie ik zelf ben, dat zal ik zelf toch wel het beste weten. Toch zijn het die anderen die denken dat zij je dat vertellen moeten... Als je stil bent hoor je hun stemmen, de stemmen van de mensen die je beweegredenen beter kennen dan je zelf doet.

'Waarom doet ze zo moeilijk, die vrouw ?' - hoor je ze zeggen.

'Ze is natuurlijk van alles te kort gekomen, vroeger. Ze heeft - het kan niet anders of zo is het - ze heeft als zuigeling in een wiegje gelegen en haar dekentjes waren te dun en het raam stond open en buiten was het winter... Toen heeft ze zich hees geschreid maar haar moeder was uit werken gegaan dus die heeft dat stemmetje niet gehoord en dat...'

Ik draai om een huis heen, ik weet waar de deur zit maar ik durf er niet binnen te gaan. Dat huis... er is daar zoveel licht dat je door alles heen kunt kijken en dan, als alles doorzichtig is, zijn de vragen geen vragen meer.

En zonder die vragen kan ik niet, ik heb vragen nodig omdat ik bang ben voor de antwoorden.

Wat me beweegt en waarom ik hier

ben en wat ik hier doe - en met jou - ik kan het maar beter vragen dan weten, omdat ik wel weet dat er niet veel te weten valt.

En zolang ik nog vragen heb, alleen maar vragen... zolang kan ik alles doen wat ik wil en kan ik blijven geloven dat er banden zijn tussen mij en de dingen om me heen, dat het iets uit maakt wat ik doe en wat ik nalaat. Er is een huis waar zoveel licht is dat de vragen er verbleken en de antwoorden zich opdringen en waar alles wat ik zeggen kan eindigt in een paar voortdurend herhaalde woorden: "nee... nee... ik niet..".

Voor dat huis ben ik bang.

Als jij dat huis zou kunnen zijn...

Ik nader voorzichtig en ik kijk door een kier van je raam naar wat daar binnen gebeurt...

Ik leg mijn oor tegen je muren van steen en ik luister.

Jij... - jij zegt het, niet ik, ik hoor het uit jouw binnenste komen - Jij zegt dingen tegen mij die ik liever niet zou horen.

"Weet je nog..." , zeg jij, "weet je nog waarmee je begonnen bent ?" En je gaat door, je geeft zelf het antwoord en ik luister en ik weet dat het waar is wat je zegt.

"Je bent begonnen met te geloven dat de dingen vanzelfsprekend met elkaar verbonden waren. Dat het verschillende manifestaties van dezelfde kracht waren. Je lichaam, de dingen die je deed en de wereld daaromheen, het hoorde bij elkaar en dat stelde je gerust. Je bent gaan spelen, niet om een ander te zijn maar om iemand te zijn, om te laten zien dat je er was - en omdat je dacht dat je wist wat je vond van de wereld en dat het allemaal anders zou kunnen.

Zo ben je begonnen - 'een speelster is er uit haar geworden...'

en je werd steeds mooier en je deed het steeds beter en het kon niet anders, dacht je, of dat was goed, goed voor jou en goed voor die wereld.

Maar 'wereld' is een groot woord, te groot voor jou, dat heb je gemerkt. De wereld bereik je niet, de wereld is geen plek waar je heen kunt lopen, de wereld is niet iets wat ligt te wachten om door jou verbeterd te worden... Dat waar je mee te maken hebt dat heeft kleinere namen : een man, een minnaar, een moeder, een kind... die heb je, of je hebt ze niet..."

Jij, jij zegt deze dingen. Jij, dat huis waar de waarheid woont die blind is en verblindend tegelijk... Ik wil het

niet horen en ik kan me er toch niet los van maken. Ik kan wat jij zegt proberen te overstemmen - maar de verhalen die ik vertellen kan bevestigen alleen maar wat jij al van me weet.

Ik zit stil en rustig in een goed verwarmde kamer en daar, tegenover me... daar zit jij. Ik denk aan die middag toen wij elkaar gezien hebben. Jij stond druk te praten in een groep mensen en ik deed hetzelfde - en toen hebben we elkaar gezien en we vielen allebei stil en ik wist opeens dat ik ergens was aangekomen, ergens op een plek die ik gezocht had zonder dat ik het zelf wist.

Op dat moment hebben de dingen hun belang verloren. Hebben alle andere dingen hun belang verloren. Vanaf dat moment was de buiging van een stem, de beweging van een hand of een ooglid, van een groter gewicht dan een eeuw geschiedenis zou kunnen zijn.

Ik zit in die warme kamer en in de blik van jou, tegenover me, lees ik mijn eigen gedachten... Dit zou eeuwig moeten duren, blijf ik denken, maar ergens in een hoekje begint al iets te groeien, het plantje van de ontevredenheid.

Dat ik jou heb, dat wij elkaar volledig bezitten, dat maakt ons zwak. Afhankelijkheid is zwakte.

Jij weet waar ik bang voor ben. Ik ben bang voor het onopzienbarende waar alles waar ik me mee bezig houd toe leidt. Het begint breed en groot, maar het blijkt een soort trechter te zijn en tenslotte wordt het een traag straaltje van alledaagsheid. We praten en praten en praten en waar komt al praten op neer ? Het komt er op neer dat we moe zijn en een beetje teleurgesteld en dat we verlangen naar een man maar ook naar het alleen zijn... Nou, nou, wat een verrassing. Zijn dat niet dezelfde dingen waarover het al gaat vanaf de dag dat de eerste vrouw haar mond heeft open gedaan ?

Ik zoek iets... oorspronkelijks... maar ik ontsnap niet aan wat iedereen bekend is : als ik praat dan moet ik praten over het verdriet dat ik voel omdat er een hoogtepunt voorbij is gegaan, zonder dat ik het herkend heb toen het er was. En nu wordt het niets meer, niets groters, niets hogers. Ik droom van een kip die weet dat ze geen kraanvogel worden kan.